

התעמולה הערבית בלונדון

בולים של "אל-פתח" — ילד שנכווה והמילים "שלום ונאפאלם"

פנקים שם כנעריי-השעשועים של השמאל החדש האופנתי, איבדה כל זכות שהיא ליחס של כבוד והערכה מצד הציבור הישראלי.

אני סבור כי אנשים אלה, אחרי שנכשלו לחלוטין בישראל עצמה, אחרי שגילו חוסר-כוח שוטאלי, מוצאו תחבולה נלווה להתקיים ולשגשג בקלות בחו"ל שם יש ביקוש לישראליים המוכנים לשלול את קיום ישראל.

אני סבור כי אנשים אלה מחקים בצורה מנוחמת מהפכי גים אמיתיים מארצות אחרות, שחירפו את נפשם למען ה' חופש והם משתעשעים להם בסווה של "תראו כמה אנחנו יפים", "תראו כמה אנחנו גיבורים", "תראו כמה אנחנו מוכנים להקריב למען הצדק".

אני סבור כי אנשים אלה הופכים בהדרגה לסוכנים של האלמנטים השליליים ביותר בי עולם הערבי — פנימי-מישנה של התעמולה האנטי-ישראלית והאנטי-שמית של שוגליי הי שלום בעולם הערבי.

אם זהו הליך בלתי-מודע, ואם הם משכנעים את עצמם שהם משרתים את עמם — הרי אין בכך כל דבר בלתי-רגיל. כי בצורה זו שיכנעו את הציבור גם הקהילתינים למיניהם.

הג'וב שהם עושים עבור שבועיים, מפני שבימים אלה גוברת בכל רחבי העולם הערבי ההכרה שיש להכיר בקיום ישראל. סימנים מובהקים מעידים על כך שגם בקרב אל-פתח עצמו גוברת ההכרה שיש להשלים עם עובדת קיום ישראל, וכי הדרך היחידה להגשמת החוץ הפלסטיני היא תוך הסדר עימה. כדברי איש אל-פתח לעיתונאי גרמני: "נכריח את ישראל בפצצות שלנו לשבת עימו".

והנה באים להם הישראלים האלה, ועוזרים לקיצוניים שבאנשי "אל-פתח" לחנניק באיבה הכרה חדשה זו!

★ ★ ★

אני סבור שיש להילחם בתופעת-שוליים זו, או לפעול נגדה בכל צורה שהיא.

התגובה הנכונה היא להציג לעולם, ולשמאל החדש העולמי, את התמונה האמיתית של ישראל, על הטוב ועל הרע שבה, על מחנה-ההמלחמה ועל מחנה-השלום שבה.

להציג לעולם את תוכנית-השלום האמיתית, היחידה שהיא אפשרית ומעשית: ההכרה ההדדית של העם הישראלי והעם הפלסטיני איש בקיום רעהו ואיש בזכויות רעהו, שתמצא את ביטוייה בקיום-יחד של מדינת-ישראל ומדינת-פלסטין, כשתי מדינות לאומיות, ריבוניות ושותרות-שלום.

כאשר תזרקף האמת, יתגמד השקר. כאשר יתגבש מחנה-השלום האמיתי, ייעלמו גילויי-האופנה השארלאטאניים.

לא עשיית צדק עם ערביי פלסטין, לא הקמת מדינה פלסטינית בצד מדינת-ישראל, לא שלום בין התנועה הלאומית הפלסטינית ובין ישראל — אלא חיסול ישראל. וכאשר מצייעים את חיסול ישראל, אין זה חשוב כלל מהי האידאולוגיה שמצטטים או תה — שמאלית או ימנית, סינית או הונגרי-טית, לאומנית או אנטי-לאומנית. ההיסטוריה עוסקת בעובדות — ולא חשוב מהו הרגל שבישמו ניצרו העובדות.

בחלק הזה של המצע — חיסול מדינת-ישראל — מודהה מצפן עם אל-פתח. לכן רואה אל-פתח בקבוצה זו מכשיר-עזר חשוב לתעמולה שלו. לכן הכריז דובר של אל-פתח כי הוא מקיים "מגעים בעלי אופי אישי" עם אנשי מצפן. (אנשי מצפן הכחישו זאת בכתב. אך עצם העובדה שאיש אל-פתח, או עיתונאית המבקשת לעזור לאל-פתח, טוענים זאת — מלמדת על הרשיבות שמייחס אל-פתח לקיומה של קבוצת ישראלים שאפשר לנצלה, שאפשר להסתמך עליה כדי להוכיח שהנה מתחילה ישראל להתסרק מבסנים, וכי יש למצע אל-פתח סיכוי סביר להתגשם.)

ההכרזה, אותה קראה דינה הכת בשם קבוי צה זו בהפגנת "אל-פתח", אין בה זכר לתכני עה להכיר בקיום ישראל, או לעשות שלום עם ישראל.

יש בה חיוב טוטאלי, בלתי-מסוייג, של אירגוני-התבלה הפלסטיניים — כשהמטרה אינה לשחרר את השטחים ה' מוחזקים, אלא למחוק את קיום ישראל.

אין היא מסתיימת בתביעה להשתלבות ישראל במרחב — אלא בתביעה להקמת "סדרציה מהפכנית של המזרח-התיכון". מתוכן הרברים מוכן שהכונה היא לפדרציה בלי קיום ישראל.

שהרי מי שמשתתף בהפגנת "אל-פתח", ואינו מסתייג מדבריו "אל-פתח", מקבל את תוכנית "אל-פתח".

תוכנית המובילה בהכרח למלחמת-השמדה גרעינית — שהרי אין ה"ה מחובר וצבר מעלים על דעתם שמישהו מאיתנו יחתר על קיום ישראל ללא מלחמה.

★ ★ ★

אני רוצה לומר את דעתי על קבוצה זו בלי כחל ושרק.

אני סבור כי קבוצה שכל ראשיה יושבים בחו"ל, ומת-

בעצם אין הבדל ביניהם ובין אנשים כמונו, הרוצים בשיח רור ישראל מדפוסים מדיניים ורעיוניים מיושנים.

אולם זהו שקר. החוברת אינה משאירה כל ספק לגבי המי טרה היסודית של בעליה: חיסול מדינת-ישרא ראל בתור שכזאת, והקמת מדינה פלסטינית בכל רחבי הארץ.

גניח להכרים היקרים לדבר בלשונם:

העם הישראלי-יהודי והעם הפלסטיני-ערבי, או העמים היהודי והערבי של פלסטין — או כנען? — אינם יכולים להכריע בגורלם מבלי לקחת בחשבון את הזכויות הלא-מיות של העם השני.

"הקמתה — או קיומה — של מדינה יהודית נפרדת — ישראל — פירושה שלילת הזכויות הלאומיות של העם הערבי. כל פיתרון המבוסס על הקמת פלסטין ערבית פירו שו שלילת הזכויות הלאומיות של העם היהודי."

"הפיתרון היחיד, המבטא את זכויות שני העמים, הוא הקמת פלסטין דמוקרטית, ללא הפלייה אתנית או דתית, בלי קשר לשאלה איוו קבוצה אתנית תהווה בה רוב."

זוהי כימעת העתקה מילולית של תעמולת "אל-פתח" — תעמולה לאחז עיני תמימים.

שהרי אין "אל-פתח" חולם על פלסטין השלטי מה שבה יהוו הישראליים רוב.

ובצדק. כיום חיים בארץ-ישראל השלימה כ-2.5 מיליון יהודים ו-1.4 מיליון ערבים. אם יחזרו לארץ הפלטים והמהגרים הפלסטיניים, יגיעו גם הערבים ל-2.5 מיליון, או תקבע הילודה למי יהיה הרוב.

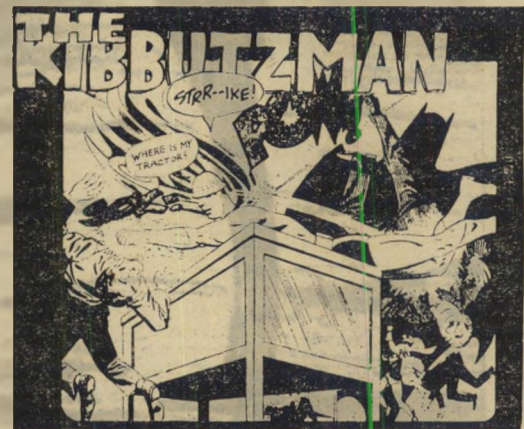
הוא חשבון אל-פתח — להלכה. למעשה חשבונו פשוט יותר. הוא מתכוון להקים פלסטין ערבית, עם מיעוט יהודי נסבל — כשם שאנשי ארץ-ישראל השלימה מתכננים לה' קים ארץ-ישראל יהודית, עם מיעוט ערבי נסבל. אלה ואלה סומכים על כך שבני העם השני יהגרו — או יאלצו להגר.

ומי שצוטר בהפגנות של "אל-פתח" — כמו ששעושים חמשת המהפכנים של "מצפן" בכנר — מוכרח לדעת זאת.

★ ★ ★

גם אם לא נטייל על מצפן את האחריות להשקפות אל-פתח, ונקבל את הכתוב בחוברת כלשונו, הרי ברור לחלוטין:

פירושו מצעה של הקבוצה — חיסול ישראל.

ה"קיבוצמן", חיקוי לסידרה הנודעת "סופרמן", מראה גבר אלים ואכזרי

"עלינו לעצור את התוקפנים ההם!" חיילי צה"ל כאמריקאים בוויאט-נאם

שער החוברת מראה את ישראל מנסה להרים את השטחים המוחזקים

ההומור של "ישראק"